

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: M. O.**, zast. JUDr. Janou Bodlákovou, advokátkou se sídlem Cihelní 14, Karlovy Vary, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, č. j. 3375/DS/11-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2012, č. j. 17 A 105/2011 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, č. j. 3375/DS/11-3, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6799/OD-P/11/Fi. Posledně zmíněným rozhodnutím byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupků, jichž se dopustil tím, že dne 7. 3. 2011 ve 14.20 hodin na silnici I. třídy číslo 20 mezi obcemi Karlovy Vary – Doubí a Jenišov při nájezdu do křižovatky s kruhovým objezdem před obchodním centrem Globus při řízení motocyklu neponechal před sebou dostatečnou bezpečnostní vzdálenost a narazil do vozidla před ním. Tímto způsobil hmotnou škodu zřejmě nepřevyšující částku 100 000 Kč. Poté jako řidič, který měl účast na dopravní nehodě, neprodleně nezastavil vozidlo, neprokázal svou totožnost a nesdělil údaje o vozidle a dále se následně na výzvu policisty nepodrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Uvedeným jednáním naplnil stěžovatel skutkovou podstatu přestupků dle § 22 odst. 1 písm. d), písm. l) a písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době. Za spáchané přestupky byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 29 000 Kč a byl mu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

Krajský soud v napadeném rozsudku nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se totiž konkrétním způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Na základě obsáhlé citace z napadeného správního rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný provedl samostatně a originálně zjištění vyplývající z jednotlivých podkladů rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný dospěl ke shodným závěrům jako správní orgán prvního stupně, nebyla důsledkem jejich opisu, ale důsledkem toho, že již prvostupňový správní orgán dospěl ke správným závěrům.

Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky stěžovatele, že před správními orgány nebylo prokázáno, že by dopravní nehodu způsobil právě on. Soud v daném ohledu poukázal na výpověď svědkyně J., která uvedla, že k dopravní nehodě došlo před obchodním centrem Globus, kde při zastavení do zadní části jejího vozidla narazil motocyklista, který z místa nehody ujel. Svědkyně pak se svým autem motocyklistu sledovala, kam ujíždí. Během jízdy telefonovala svému příteli H. a kontaktovala i policii. Posléze dorazila před penzion Ehila, kam motocyklista zajel do dvora. Když vešla do dvora zmíněného penzionu, uviděla muže, který si sundával přilbu a stavěl motorku na stojánek. V muži svědkyně poznala stěžovatele. Tato svědecká výpověď byla dle krajského soudu podpořena i výpovědí svědka H., přítele poškozené, který potvrdil telefonický rozhovor. Tento svědek, který posléze dorazil i k penzionu, vypověděl, že na zadním nárazníku automobilu byl otěr modré barvy, přední blatník motocyklu přitom byl taktéž modrý, jím zapsaná registrační značka, kterou mu poškozená po telefonu nadíktovala, se shodovala se značkou motocyklu a tento motocykl měl ještě horký motor.

Krajský soud též poukázal na výpověď policistů, kteří byli na místo přivoláni a kteří uvedli, že ze stěžovatele byl silně cítit alkohol a odmítal se podrobit dechové zkoušce a odběru krve. Policisté potvrdili, že motocykl měl na přední straně oděrky a na zadní části automobilu poškozené byl otěr modré barvy.

Na základě těchto skutečností krajský soud dospěl k závěru, že přestupek stěžovatele byl řádně dokázán. Za nevěrohodnou pak soud označil skutkovou verzi stěžovatele, který uvedl, že vzhledem k tomu, že mu byla zima, vzal si koženou bundu z motocyklu a teprve poté tak do deseti minut na místo dorazila svědkyně J., která začala tvrdit, že do ní naboural. Krajský soud konstatoval, že taková časová prodleva neodpovídá výpovědi svědkyně, která se vyjádřila, že zastavila před bránou do penzionu a hned poté vešla do dvora. Zároveň se stěžovatelova výpověď neslučuje s výpovědí svědka H., že motor motocyklu byl horký. K výpovědím osob, jež se nacházely v areálu a které potvrdily, že stěžovatele v průběhu dne několikrát viděly, krajský soud uvedl, že časy, ve kterých měly stěžovatele vidět, nevyklučují, že ve 14.20 hod., kdy se nehoda stala, nebyl stěžovatel v areálu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že nevěrohodná je i svědecká výpověď M. S, který vypověděl, že v čase nehody měl motocykl půjčený. K závěru o nevěrohodnosti dospěl soud na základě rozporů se svědeckými výpověďmi jiných vyslechnutých svědků. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl, že žádný z provedených důkazů neprokázal, že by účastníkem dopravní nehody byl stěžovatel. Stěžovatel se v rozhodné době žádným způsobem provozu na pozemních komunikacích neúčastnil. Identifikace stěžovatele jako účastníka nehody svědkyně J. se váže k okamžiku, kdy se nacházel v areálu penzionu Ehila. Žádný z provedených důkazů přitom nevyvrací pochybnosti o tom, kdo v době nehody předmětný motocykl řídil, natož aby bylo možno stěžovatele jednoznačně označit za účastníka dopravní nehody.

pokračování

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s tím, že by byla jednoznačně prokázána účast předmětného motocyklu na dopravní nehodě. Krajský soud na tuto skutečnost usoudil na základě výpovědi svědka H., policistů a protokolu o nehodě v silničním provozu. Výpověď svědka H. je dle stěžovatele irelevantní, jelikož je druhem poškozené svědkyně J. Svědek H. jako jediný vypověděl, že motor motocyklu byl horký, toto tvrzení však nemůže být potvrzeno žádnou další osobou. Navíc doba, po kterou je motor teplý, závisí spíše na délce jízdy, než na časové prodlevě od jízdy. Policisté se zabývali pouze tou skutečností, zda stěžovatel požil alkohol, nemohou však dosvědčit, že stěžovatel byl účastníkem provozu. Protokol o dopravní nehodě nemůže být osvědčen za důkaz, jelikož byl sepsán jen se svědkyní J. a jejím druhem H. Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s hodnocením, že skutečnost, že odmítl poskytnout souhlas s odběrem laku z motocyklu, byla použita v jeho neprospěch, ačkoli krajský soud uvedl, že odmítnutí tohoto souhlasu přímo nedokládá jeho vinu.

Stěžovatel svou kasační stížnost posléze doplnil. V jejím doplnění uvedl, že Policie České republiky vstoupila na jeho pozemek neoprávněně a bezdůvodně proti němu použila donucovací prostředky, načež také neoprávněně omezila jeho osobní svobodu, když jej zadržela na dobu čtyř hodin. Použití donucovacích prostředků proti stěžovateli bylo bezdůvodné a nepřiměřené, jelikož v době, kdy se nacházel v areálu penzionu Ehila, nedocházelo z jeho strany k ohrožení veřejného pořádku či bezpečnosti. Policisté tak proti němu zakročili jen na základě tvrzení svědkyně J.

Stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit, řízení zastavit a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že důvody obsažené v kasační stížnosti jsou obsahově shodné se žalobními námitkami a námitkami obsaženými v odvolání. Žalovaný je toho názoru, že se vypořádal se všemi námitkami beze zbytku, stejně tak učinil i krajský soud. Vzhledem k tomu, že z kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, žalovaný naznal, že není nezbytné se ke kasační stížnosti podrobněji vyjadřovat.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem směřují proti závěru, že v řízení před správními orgány bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel spáchal přestupek, za který mu byla uložena sankce.

Nejvyšší správní soud po důkladném prostudování spisového materiálu shodně s krajským soudem i správními orgány konstatuje, že zásadní roli při objasnění a prokázání děje, který naplnil skutkovou podstatu přestupků, za které byla stěžovateli uložena sankce, hraje hodnocení svědecké výpovědi M. J. a svědecké výpovědi stěžovatele. Zdejší soud neshledal pochybení v postupu

krajského soudu a správních orgánů, které vyšly ze svědecké výpovědi této svědkyně a výpovědi stěžovatele neuvěřily.

Svědkyně J. vypověděla, že dne 7. 3. 2011 ve 14.20 hod. do osobního vozidla, které řídila, zezadu narazil motocyklista. Po nárazu motocyklista nezastavil, ale naopak začal z místa střetu ujíždět. Svědkyně se proto vydala za ním, za jízdy mu blikáním světel a houkáním klaksonu dávala najevo, aby zastavil. Motocyklista však nereagoval a pokračoval v cestě dál. V průběhu pronásledování motocyklisty svědkyně skrze hands free telefonicky kontaktovala svého přítele, kterému popsala, co se děje. Posléze svědkyně telefonicky kontaktovala i policii, již taktéž popsala, že pronásleduje motocyklistu, který do ní naboural. Policii popisovala, kudy jede, zároveň jí sdělila, že motocyklista jezdil v jízdním pruhu od čáry k čáře, svědkyni připadalo, jako by byl opilý.

Svědkyně dále vypověděla, že motocyklista posléze zajel do dvora penzionu Ehila. Svědkyně zastavila své auto před vjezdem do dvora. K danému dodala, že při zastavování vozidla ztratila motocyklistu z dohledu, následně šla k bráně, kde motocyklistu viděla, jak dojel na místo, slezl z motocyklu, stavěl jej na stojánek a sundával si helmu.

Naopak stěžovatel ve své výpovědi popřel, že by v daný čas řídil motocykl on a že by narazil do automobilu svědkyně. Uvedl, že sice během dne 7. 3. 2011 jezdil po Karlových Varech, nicméně ve 14.20 hod., kdy mělo dojít k nehodě, byl v areálu penzionu Ehila, kde měl dělníky, které kontroloval. K motocyklu, který se nacházel ve dvoře, uvedl, že jde o služební motocykl užívaný více lidmi pro potřeby firmy. Na řídicích motocyklu je pravidelně pověšena kožená bunda a je zde také helma. Stěžovatel vypověděl, že vyšel z budovy na dvůr, kde mu byla zima, tak si oblékl koženou bundu z řídicího motocyklu. Dle stěžovatele asi tak do 10 minut poté, co si bundu oblékl, přišla svědkyně J. a začala tvrdit, že stěžovatel do ní motocyklem naboural. Stěžovatel vyjádřil svůj názor, že si svědkyně mohla myslet, že motocykl řídil právě s ohledem, že na něm viděla koženou bundu. Stěžovatel však nevěděl, co se děje, jelikož motocykl neřídil, tak se byl podívat za svědkyní na škodu na nárazníku, kterou měl údajně způsobit.

Jak svědkyně, tak stěžovatel se pak ve svých výpovědích shodli v tom, že posléze na místo přijela policie, která počala nehodu vyšetřovat. Vyzvala přitom jak svědkyni, tak stěžovatele k podrobení se dechové zkoušce na alkohol. Svědkyně jej absolvovala s negativním výsledkem, stěžovatel zkoušku odmítl, k čemuž uvedl, že nebyl účastníkem provozu.

Na tomto místě může Nejvyšší správní soud učinit dílčí závěr, že před správními orgány bylo dostatečně prokázáno, že k nehodě, kterou svědkyně popsala, došlo nárazem motocyklu do zadního nárazníku automobilu svědkyně, bylo též řádně prokázáno, že svědkyně pronásledovala motocyklistu, který do ní naboural, a že nehoda byla způsobena motocyklem, který se nacházel ve dvoře penzionu Ehila. Tento dílčí závěr vychází z následujících vzájemně provázaných důkazů, které jsou obsahem správního spisu:

O tom, že k nehodě došlo, především svědčí výpověď svědkyně. V dané části výpovědi jsou tvrzení svědkyně podpořena policií zhotovenými fotografiemi zadního nárazníku automobilu, který svědkyně řídila. Tento nárazník byl lehce odřený a v místě odření byl otěr modrého laku. Fotografie motocyklu, který se nacházel na dvoře penzionu Ehila, svědčí o tom, že přední blatník motocyklu měl modrou barvu a byl odřený. Nárazník automobilu byl odřený zhruba ve stejné výšce, v jaké se nachází blatník předmětného motocyklu. Dále na výpověď svědkyně navazuje výpověď svědka H., přítele svědkyně J., který se po telefonickém hovoru se svědkyní dopravil k penzionu Ehila krátce poté, co sem dojela svědkyně, vypověděl, že motor motocyklu, který se nacházel ve dvoře, byl horký, tj. musel být nedávno v provozu.

pokračování

Výpověď svědkyně, že pronásledovala motocykl, který do ní narazil, podkládají policejní úřední záznamy ze dne 23. 3. 2011 a 30. 3. 2011, které potvrzují, že svědkyně se telefonicky obrátila na policii s tím, že do ní narazil motocyklista, kterého pronásleduje. Tyto záznamy přesně korespondují s výpovědí svědkyně ohledně toho, že policii po telefonu sdělila, že pronásleduje motocykl. Záznam z 23. 3. 2011 dokládá, že svědkyně při pronásledování motocyklu uvedla, že jí motocyklista připadá opilý. I svědek H., přítel svědkyně J., potvrdil, že mu svědkyně během jízdy volala, že jede za motocyklistou, který do ní narazil, přitom jí připadá, že je opilý. Tento svědek též potvrdil, že státní poznávací značka motocyklu, kterou mu svědkyně během jízdy nadiktovala, se shodovala se značkou motocyklu, který posléze viděl ve dvoře. Tu část výpovědi svědkyně, v níž popsala, že jela za motocyklistou, který do ní naboural, ostatně potvrzuje i samotná skutečnost, že svědkyně byla schopna označit místo, kde motocykl skončil – dvůr penzionu Ehila. Je přitom zřejmé, že ke střetu motocyklu a automobilu svědkyně nedošlo na tomto dvoře, přitom jediný reálný způsob, jak mohla svědkyně nalézt místo, kde byl motocykl odstaven, bylo právě sledování motocyklisty.

Nejvyšší správní soud se v daném ohledu nemohl ztotožnit s námitkou irelevantnosti výpovědi svědka H., kterou stěžovatel dovozoval ze skutečnosti, že jde o druhu svědkyně J. Pouhé tvrzení, že jde o druhu svědkyně, jejíž automobil byl při nehodě poškozen, aniž by bylo poukázáno na jakoukoli další skutečnost zpochybňující věrohodnost, nepostačuje k tomu, aby jeho výpověď mohla být označena za irelevantní. V nynější věci přitom nebyla shledána žádná okolnost, která by věrohodnost svědecké výpovědi zpochybňovala, naopak jeho výpověď zapadá do řetězce dalších zjištěných skutečností.

Nejvyšší správní soud posléze podrobil přezkumu hodnocení krajského soudu, že v nynější věci byla prokázána též skutečnost, že s předmětným motocyklem do vozidla svědkyně narazil právě stěžovatel.

Pro závěr, že na motocyklu jel právě stěžovatel, je rozhodné hodnocení svědeckých výpovědí a dalších skutečností, které se týkaly okolností, které se odehrály na dvoře penzionu. Právě na tomto dvoře měla svědkyně v motocyklistovi, který měl po dobu jízdy helmu znemožňující jeho identifikaci, poznat stěžovatele. Ohledně průběhu událostí na dvoře penzionu se však vzájemně vylučují výpovědi stěžovatele a svědkyně J. Stěžovatelova verze průběhu událostí spočívá v tom, že v danou dobu motocykl neřídil. Dle svého vyjádření byl totiž v areálu penzionu, kde vyšel na dvůr a oblékl si koženou bundu visící na motocyklu, přičemž následně přišla stěžovatelka, která tvrdila, že do jejího auta s motocyklem naboural. K době, jaká uplynula od obléknutí bundy do příjezdu stěžovatelky, uvedl: „*Přesně nevím, za jak dlouho poté, co jsem si bundu oblékl, přišla nějaká paní, kterou jsem dříve neznal, ale mohlo to být tak do 10 minut.*“ Zdejší soud konstatuje, že z takto formulované výpovědi je zřejmé, že stěžovatel sice nebyl schopen přesně říci, kolik času uplynulo poté, co si měl obléci bundu, do příjezdu svědkyně. Nicméně z výpovědi jasně plyne, že nešlo o bezprostřední návaznost, ale že mezi oblečením bundy a příjezdem svědkyně mělo uplynout několik minut, jinak by stěžovatel neuvedl, že to mohlo být tak do 10 minut. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že takto stěžovatelem popsána doba, která měla uplynout od obléknutí bundy do příjezdu svědkyně J., nezapadá do dalších bezpečně zjištěných okolností případu.

Již výše bylo rozebráno, že výpověď svědkyně o pronásledování motocyklisty je podpořena nejen policejními úředními záznamy a výpovědí svědka H., ale je podpořena i faktem, že se stěžovatelka dopravila ke dvoru, kde motocykl skončil. Aby byla svědkyně schopná zjistit, kam bylo s motocyklem zajeto, nemohla jej ztratit z dohledu, tj. od příjezdu motocyklisty do dvora penzionu do příjezdu svědkyně mohlo uplynout maximálně několik desítek sekund, jinak by se motocyklista svědkyni v Karlových Varech natolik vzdálil z dohledu, že by se jí ztratil. Stav,

kdy by motocyklista dorazil do dvora několik minut před příjezdem stěžovatelky (stěžovatel vypověděl, že svědkyně přišla „*tak do 10 minut*“), by musel nutně znamenat, že by motocyklista byl natolik před svědkyní, že by jej nemohla v ulicích města ani vzdáleně vidět či tušit, kudy jel. To však zároveň vylučuje, aby svědkyně byla schopná najít dvůr, na němž motocykl nakonec skončil – místo nehody určené svědkyní je přitom, jak uvedl správní orgán, od tohoto dvora vzdáleno přibližně 8 km. Velikost Karlových Varů a vzdálenost dvora od místa nehody přitom reálně vylučuje, aby svědkyně dvůr našla náhodně, aniž by sem viděla motocyklistu vjet. Nejvyšší správní soud proto považuje stěžovatelovu výpověď za nevěrohodnou, protože je neslučitelná s pronásledováním motocyklisty svědkyní, o kterém ovšem není s ohledem na rozebrané okolnosti případu žádných pochyb.

Naopak výpověď svědkyně přesně zapadá do uceleného řetězce zjištěných skutečností. Právě s ohledem na skutečnost, že neztratila motocyklistu z dohledu, musela před dvůr penzionu dojet vzápětí po příjezdu motocyklisty. Svědkyně sice vypověděla, že poté, co motocykl vjel do dvora, jej krátce ztratila z dohledu, nicméně pak následně opět viděla, jak motocykl dojel. Svědkyně pak podle vlastních slov viděla muže, jak staví motocykl na stojánek a sundává si helmu. V tomto muži identifikovala stěžovatele. Výpověď svědkyně tak byla dostatečně schopná prokázat, že motocykl řídil stěžovatel. To dále nepřímou potvrzují i jiné okolnosti – stěžovatel měl u sebe řidičský průkaz a technický průkaz od daného motocyklu, které následně předkládal policistům, kteří přijeli. V průběhu sledování motocyklisty svědkyně J. policii i svědkovi H. po telefonu sdělila, že se jí motocyklista jeví být opilý, jak přitom po kontaktu se stěžovatelem na dvoře penzionu shodně vypověděli policisté i svědkyně, že stěžovatele byl cítit alkohol, špatně artikuloval a špatně držel rovnováhu. Stěžovatel se však odmítl podrobit na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, jak shodně vypověděli policisté i stěžovatel.

Nejvyšší správní soud tak na základě uvedeného neshledal v napadeném rozsudku krajského soudu žádné pochybení v hodnocení, že správním orgánům se podařilo shromáždit dostatek důkazů o tom, že stěžovatel řídil motocykl, způsobil dopravní nehodu, jelikož nedodržel bezpečnou vzdálenost od vozidla jedoucího před ním, od místa nehody ujel, tudíž druhé účastníci nehody neprokázal svou totožnost a nesdělil údaje o vozidle, a následně se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Zdejší soud je zajedno s krajským soudem i správními orgány, že stěžejní úlohu při prokázání stěžovatelova přestupku hrála svědecká výpověď svědkyně J.. Tato svědkyně byla slyšena celkem třikrát, všechny její výpovědi se shodují, přitom popis událostí, který poskytla, je podporován dalšími skutečnostmi zjištěnými správními orgány a plně do nich zapadá. Naopak stěžovatelova výpověď je neslučitelná s prokázanou skutečností, že svědkyně od místa nehody motocyklistu pronásledovala. Zdejší soud tak aproboval hodnocení krajského soudu i správních orgánů, které ze stěžovatelovy výpovědi nevycházely, řádně však odůvodnily přitom, proč tak učinily.

Krajský soud i správní orgány přitom adekvátně posoudily i další výpovědi svědků v nynější věci. Výpovědi osob, které se nacházely v objektu penzionu a které uvedly, že zde viděly stěžovatele, byly hodnoceny tak, že nevyvracejí skutečnost, že se stěžovatel účastnil dopravní nehody ve 14.20 hod. Bratr stěžovatele totiž vypověděl, že stěžovatele v objektu penzionu viděl v čase mezi 11.30 a 12.00 hod., dále pak okolo 13. hodiny a následně i okolo 15. hodiny. Svědci Š. a H. vypověděli, že stěžovatele viděli mezi 12.00 a 12.30 hod. Žádná svědecká výpověď se tak netýká času kolem 14.20 hod., kdy k nehodě došlo. Zdejší soud proto plně souhlasí s hodnocením, že rozmezí mezi 13. a 15. hodinou je dostatečně dlouhé na to, aby se stěžovatel mohl dostat k místu nehody a zpět. Nejvyšší správní soud dodává, že žádný z těchto svědků nebyl přímo přítomen příchodu svědkyně J., jejich výpovědi tak ani ve vztahu k příchodu svědkyně a okolnostem tomu předcházejícím nemají potřebnou vypovídací hodnotu (bratr stěžovatele byl dle vlastní výpovědi upozorněn až pokrývačem, že nějaká žena tvrdí, že do ní naboural stěžovatel; svědek Š. v danou dobu byl v zahradě, odkud není na dvůr vidět; svědek H. k dotazu, zda ten den viděl stěžovatele

pokračování

na motocyklu, uvedl, že neví, že se nepamatuje, uvedl také, že když viděl, jak policisté nasazují stěžovateli pouta, slezl ze střechy a šel se podívat, co se děje, tento svědek se ani v náznaku nevyjádřil, že by postřehl samotný příchod svědkyně či okolnosti jemu předcházející).

Krajský soud se v rámci soudního přezkumu taktéž logickým způsobem ztotožnil se závěrem správních orgánů o nevěrohodnosti svědka M. S., který vypověděl, že si v daný den mezi 12.30 a 13.00 hod. vypůjčil předmětný motocykl, jel s ním k obchodnímu domu Globus a mezi 14. a 15. hodinou jej vrátil zpět, přitom tvrdil, že nebyl účastníkem žádné dopravní nehody. Krajský soud zhodnotil, že ačkoliv svědci Š., H. i bratr stěžovatele byli v objektu, nikdo zde tohoto svědka neviděl. Dále krajský soud uvedl, že výpověď svědka S. je v rozporu s důkazy svědčícími o účasti motocyklu na nehodě a zároveň je v rozporu s výpovědí svědkyně J., která po sejmutí helmy v motocyklistovi poznala stěžovatele. Uvedené hodnocení krajského soudu ostatně v řízení o kasační stížnosti stěžovatel nerozporoval žádnými konkrétními námitkami.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že Policie České republiky vstoupila na jeho pozemek neoprávněně a použila proti němu donucovací prostředky v rozporu se zákonem. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o námitku nepřipustnou v řízení o kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož ji stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ačkolí tomu nic nebránilo. Zcela nad rámec nutného vypořádání lze pak dodat, že i kdyby byla uvedená námitka přípustná, mívá se podstatou nynější věci, kterou nebyl postup policistů po příjezdu k penzionu Ehila, ale prokázání, že stěžovatel spáchal přestupky, ze kterých byl viněn. Stěžovatel přitom ani v nejmenším neuvedl, jak by měl jím namítaný postup policistů souviset se závěrem správních orgánů o tom, že přestupky spáchal on. Soud přitom za stěžovatele není oprávněn ani povinen cokoli dovozovat.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, napadený rozsudek přitom netrpí ani jakoukoli vadou, k níž se hledí z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto není důvodná a zdejší soud ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu